

Tøkk

Vit finna eingi orð og tákeldurnar eru tómar.
Vit hava mist ein vísan mann, pápa og vin.
Vit hava mist skemtaran, vegvísaran og listamannin.
Eisini hevur ein mamma mist sín son.
Tveir synir hava mist sín pápa.
Her er tómt. Sjálvt veggirnir gráta, men mitt í øllum
hesum óveruliga, visir kærleikin sítt sanna andlit,
næstrakærleikin.
Tøkk tit øll, sum vísa okkum kærleika. Tøkk til
bygðafólkið; tað kennist eins og tit ansa eftir okkum.
Tøkk til vinir og kenningar. Tøkk til tykkum, sum vit
als ikki kenna, men sum hugsa um okkum. Tøkk fyri
bønirnar, vøkru orðini og tónleikin.

Elskaði! Vit eiga nógvar vinir í hesum døgum, sum lætta
okkum um flogið. Vit hava eisini eld, men kyndarin vil ikki
heilt, men vit royna.
Vit ætlaðu okkum út í urtagarðin ein av fyrstu døgnum,
minnist tú? Vit skuldu seta tulipanleykir niður. Elskaði,
eg skal seta teir niður. Eg skal velja alskyns litir; litir, ið
umboða okkum. Litir, ið umboða teg og títt serstaka
sinni. Litir, ið umboða okkara kærleika. Litir, ið umboða
lívið. Litir, ið umboða vísdóm og styrki. Litir, ið umboða
friðaligar einglar, sum hjálpa okkum at fáa fótafestið aftur.
Tínar “gentur” hava tað gott, góði. Treyðugt so mangla vit
eld, men vit ætla okkum at lýsa aftur fyri tína skuld, heilt
sikkurt fyri tína skuld.

**Elskaði Páll tú vildi, vit skuldu gleðast.
Tú skrivaði hesa yrkingina fyri kortum :**

*Úti á tí stóra havinum reika stórir aldukambar.
Við froysandi megi reisast teir av grunni - fara
skúmandi um allar leiðir. Hvølvja so niður í
aldudalin, mennast so aftur til stórar brotasjógvar;
men í aldudalinum er lívd – har kann lívið byrja,
har kann byrjanin byrja.
Tað er gott at byrja í einum aldudali, tí úr einum
aldudali, er bert ein vegur, og han er uppeftur, upp
til lívið og ljósið.
Og er tú so heppin at eiga ein vin, sum er ein
friðarligur góður eingil,
so vil hann lætta tær um flogið, tá veingir tínir ikki
megna at sveima meira.*

*Ja, vinur mín - Tú eins og vit øll eru eitt ljós, og ein
kyndari finst, sum setur eld í veikin, og ljósið fer at
lýsa.
Ja, tá hvørva skuggar, og myrkrið má eisini rýma
av húsi,*

*So vinur mín, tað var gott at tú fanst tær tín egna
kyndara, so eisini ljós títt kann lýsa.
- Vit eru øll somul nøkur heilt evarska lítill ljós
- og eftir er bert at spyrja: ----- “ Hava tit eld”?*

Páll

Tú segði ofta, at staðið hinumegin var nógvar nærri enn
vit trúðu og hildu. Staðið var beint við, bara ein onnur
“dimensjón” og at vit vistu so ómetaliga lítið. Vit velja at
trúgva tí. Tú slapst at uppliva staðið fyrst, og vit velja
at trúgva, at tú ert beint við; ja beint við, sum tú sjálvur
orðaði tað.

Til seinast vilja vit enn einaferð takka tykkum øllum, sum
hava víst okkum samkenslu. Uttan tykkara kærleika, litir
og ljós høvdu dagarnir verið ómøguligir.
Hann, sum øllum ræður, løni tykkum.

Kærleikskvøða:
Sædis, Eivør, Elisabet Maria og Elinborg.

Freydis Poulsen

5. juni 1936 – 15. mars 2011
in memoriam

Nú berast boð um bygd og bý
so sorgarvánd og varin,
at sorta seig um lívsins lið,
tí, Freydis, hon er farin.

Hon mongum okkar mikil var
og vitan gløgg oss vísti,
og brandur hennar bjartur bar
tað ljós, sum best oss lýsti.

Tú vart so snøgg í orð og tal,
so greið í tí, tú gjørdi,
at verk títt vignaðist so væl,
har tú so ferm oss førði.

Tú søguvís sum fáur vart,
so gløgg í ættartali,
tú alt tað besta í tær bart
til oss í lívsins spæli.

Vit minnst manga gævustund
í tíni stovu inni,
tá tú oss beyð á fróðarfund
at menna okkum minnið.

Vit virða teg for vinarlag
í várum søguvirki,
har tú oss altíð royndist fræg
at fremja best vart yrki

Tú vart for oss eitt leksikon
við vitan, sum oss rørði,
nú Karon teg um Akeron
so fljótur burtur førði.

Við sorg vit drýpa høvur nú,
tú frá oss mátti fara
at búgva hátt í hægri bú,
har einglar eru bara.

Vit ynskja tær við sorg í sinn,
nú tú steig stóra stigið
úr heimsins híð í Himin inn:
“Vár vinur hvíl í friði!”

pmp
Fuglafjarðar søgubólkur